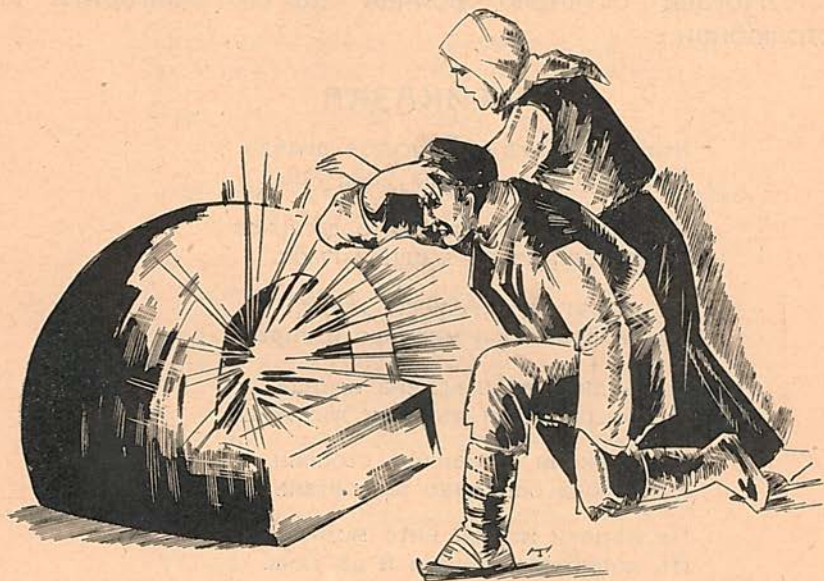

— А защо не каза до сега, бе дѣдо? Азъ нали казахъ, че всичко, що ни е далъ Господъ, е твое.

Влѣзълъ мжжътъ въ стаята при жена си и при детенцето си и казалъ на жена си каква вечеря иска гостътъ. Майката погледнала детенцето си, сълзи напълнили очитѣ ѝ, но да се не посрами предъ госта и тя се съгласила.

Бащата и майката взели детенцето си, измили го хубаво, сложили го въ тепсия и го сложили въ горещата фурна да се пече, а тѣ се върнали при госта.

Следъ малко гостътъ казалъ :

— Я вижте, трѣбва да е готово вече печеното.

Бащата и майката отишли при фурната и що да видятъ? Смаяли се и се отдръпнали назадъ. Фурната свѣтѣла отъ вжтре съ чудна свѣтлина. Детето седѣло въ златна тепсия живо, здраво, порастнало, весело, хубаво, свѣтло като слънце. На главата му блѣстѣла скъпоценна корона, обсипана съ елмази и бисери. Въ дѣсната си ржка държало книга съ писмо, написано на нея. А въ лѣвата си ржка държало снопъ пшеница съ пълни златни класове. Детето било облѣчено въ чудни златни дрехи и свѣтѣло като слънце. Майка му и татко му се върнали бързо назадъ да повикатъ и старецътъ да види чудото, но старецътъ билъ изчезналъ.